

Jubileusz 70-lecia w parafii Parafia Matki Bożej Dobrej Rady Zgierzu

Historia Parafii Matki Bożej Dobrej Rady

Uroczystości odpustowe w parafii połączone były z Jubileuszem. Msze Świętą Jubileuszową celebrował oraz homilię wygłosił ks. Arcybiskup Grzegorz Ryś, Metropolita Łódzki. Na uroczystość zostali zaproszeni księża oraz przedstawiciele Asyst z Dekanatu Zgierskiego i z Łodzi, a także czciciele Matki Bożej Dobrej Rady.

Parafianie jako wotum dziękczynienia za ten Jubileusz ufundowali sztandar, który został poświęcony przez ks. arcybiskupa. Na sztandarze widnieje wizerunek Matki Bożej Dobrej Rady oraz św. Andrzeja Apostoła. Parafia pw. Matki Bożej Dobrej Rady jest jedyna w Archidiecezji Łódzkiej.

Słowo skierowane przez ks. abp Grzegorza Rysia

Podczas homilii ks. arcybiskup nawiązał do powstania Kościoła w Antiochii, o którym zgromadzeni wierni usłyszeli w pierwszym czytaniu z Dziejów Apostolskich. Podkreślił Jego historię oraz znaczenie. Przyrównał tworzenie się Kościoła jako wspólnoty w Antiochii do powstania wspólnoty w Zgierzu. Ukazał nam, iż powstanie tej wspólnoty parafialnej było zamysłem Bożym, a ks. biskup Michał Klepacz oraz ks. Szczepan Rembowski stali się narzędziami w Jego tworzeniu. Ksiądz arcybiskup

zaznaczył, iż twórcą kościoła jest zawsze Bóg. Jeśli my byśmy decydowali byśmy o powstaniu Kościoła, byśmy byli wybredni i kościoły mogły by dziś być jednoosobowe. Zaznaczył także, że to „*Chrystus Pan ustanowił Kościół,*” a także przywołał nauczanie Soboru Watykańskiego II, który stwierdza, iż: „*Bóg przez Syna swego jednorodzonego ustanowił Kościół.*”

Ks. arcybiskup wskazując na Stary Testament, ukazał Proroków, którzy przepowiedali, że Mesjasz będzie Królem i że Królestwo Jego będzie trwało wiecznie. Czytamy o tym min. w 2 Księdze Królewskiej

7, 13: „*I utwierdzą stolicę królestwa Jego aż na wieki*”. Dlatego też zaznaczył, że Królestwem tym może być tylko Kościół. Odwołując się zaś do Dziejów Apostolskich wskazał, że Apostołowie nie tylko nauczali i chrzcili, ale nadawali przepisy, ustanawiali prawa, kary, święcili diakonów, kapłanów i biskupów, przewodniczyli na Soborze Jerozolimskim, niegodnych wyklinali czyli wyłączaali ze zgromadzenia wiernych, szczerze pokutujących na powrót przyjmowali do zgromadzenia, przelewali na biskupów władzę daną im od Chrystusa Pana oraz polecali im, aby tę władzę przelewali na innych.

Uwypuklił, iż tę działalność całego Kościoła od czasów najdawniejszych, aż do naszych, potwierdza Jego świadectwo, które zawsze wskazywało i wskazuje na swego twórcę, którym jest sam Chrystus Pan. Nie ma bowiem wzmianki przed Chrystusem o Kościele. Zaczął On istnieć dopiero wtedy, kiedy Chrystus i Jego uczniowie zaczęli gromadzić wiernych – dodał kaznodzieja.

W swojej homilii ks. arcybiskup podkreślił, że Kościół spoczywa na barkach proroków. W każdym pokoleniu, Kościół zbudowany jest na fundamencie apostołów i proroków: także nasz Kościół tu i teraz zbudowany jest i opiera się na apostołach oraz prorokach. Nie tylko na Piotrze i Pawle, Izaaku, ale także na prorokach i apostołach z naszego pokolenia, którym Pan zlecił misję.

Ks. arcybiskup mówił, iż Kościół zawsze wznosi się na apostołach i prorokach. Nie wystarczą sami apostołowie,

dach:

Pierwsza zasada: *Przyjąć każdego kto przychodzi do Kościoła.* Jesteśmy na siebie zdani i trzeba nam pamiętać, że to Pan dodaje nowych ludzi do Kościoła.

Druga zasada: *Podziękować za wszystkich którzy doprowadzili nas do Kościoła.* Nikt nie staje się sam chrześcijaninem. Ks. Arcybiskup zacytował wypowiedź Papieża Franciszka, który powiedział, że nie ma fabryki produkujących chrześcijan. Wiarę ktoś nam przekazał i dziś powinniśmy dziękować babciom, dziadkom, rodzicom, którzy przyprowadzali na do kościoła. Także kapłanom, którzy umacniali w nas wiarę.

Trzecia zasada: *Być chrześcijaninem – charakterystyka dobrego chrześcijanina.* Wskazał jakie cechy powinien mieć dobry chrześcijanin, jakie cechy powinniśmy posiadać, abyśmy byli rozpoznawani w Zgierzu, że jesteśmy chrześcijanami.

Ks. arcybiskup pytał: czy jesteśmy ludźmi wierzącymi, identyfikującymi się ze swoją religią? Czy wprowadzamy

swą wiarę w życie, czy poprzez własną postawę dajemy o niej świadectwo, tak, aby jego religijność była widoczna w życiu codziennym? Wskazał, iż często wydaje się nam to jasne, jednak odpowiedź na pytanie, jakie cechy powinien mieć dobry chrześcijanin, nie jest łatwa. Pytał czy poprzez swoją postawę dajemy się rozpoznać że jesteśmy ludźmi wierzącymi, ludźmi Boga, tak jak pierwsi chrześcijanie.

Ks. Arcybiskup zaznaczył, iż określenie chrześcijanin, nadane przez miesz-

nie wystarczą sami charyzmatycy. Kościół nie może mieć tylko jednej nogi. Jeśli ma pewnie stać, potrzebuje dwóch i to mniej więcej równie mocnych.

Świętość świątyni bierze się wyłącznie z obecności Pana, a nie z jakości fundamentu i ścian. Jezus jest tym, który scala w jedno. Trzyma w jedności wszystko, także to, co my swoimi grzechami rozbijamy – dodał.

Ks. arcybiskup pozostawił nam wszystkim program pracy duszpasterskiej, który ujęty został w pięciu zasa-

kańców Antiochii oznacza „krewny Chrystusa”, zatem pytał, czy w Zgierzu mogą nas ludzie nazwać krewnymi Chrystusa? Życzył nam, aby stać nas było na bycie innymi, byśmy umieli się wzniesić się ponad podziały, aby mogli nas ocenić że jesteśmy uczniami Chrystusa.

By być dobrym wierzącym należy oddawać cześć Bogu w sposób należyty, nie zapominać i nie rezygnować z Mszy Świętej, znajdować czas dla Boga na kontakt z Nim poprzez modlitwę. Należy być zaangażowanym w każdą z dziedzin życia, dobrze wykonywać swą pracę, tak, aby nie krzywdzić bliźniego oraz wyzbyc się grzechu lenistwa.

Czwarta zasada: *Otwarcie na potrzeby innych we wspólnocie poprzez modlitwę i jałmużnę.* Te zasady towarzyszyły przy powstawaniu Kościoła – dodał kaznodzieja. Zachęcił byśmy te zasady podejmowali w działaniu.

Piąta Zasada: *Modlitwa o nowe powołania kapłańskie.* Ks. arcybiskup zagrzewał serca do troski o nowe liczne i święte powołania.

Po zakończeniu uroczystej Mszy Świętej Asysta Parafialna oraz zaproszeni członkowie Asyst z sąsiednich parafii, ministranci, osoby wspierające organizację tej uroczystości, udali się na poczęstunek do Domu Duszpasterskiego.

Dziękujemy ks. Tomaszowi Cylińskiemu, który przy wsparciu ks. proboszcza Andrzeja Blewińskiego, wspólnie z członkami Asysty przygotowali poświęcenie sztandaru i agapę oraz wraz z ministrantami zadbał o piękną oprawę Mszy Świętej. To On przygotowując się do Jubileuszu

opracował vademecum organizacyjne dla Asysty.

Warto zaznaczyć, iż ks. proboszcz Andrzej Blewiński oraz ks. Tomasz Cyliński który wspólnie z Parafialnym Oddziałem Akcji Katolickiej, redaguje pismo parafialne Dobra Rada, przygotowują się do nagrania płyty z tej uroczystości.

Marianna Strugińska-Felczyńska

NASI KSIĘŻA PROBOSZCZOWIE

Nasi księża proboszczowie

W ramach jubileuszu 70-lecia naszej parafii, który trwa przez cały rok, pragniemy przybliżyć osobowości poszczególnych księży proboszczów, którzy pracowali w naszej parafii.

Obecnie zostanie ukazany życiorys ks. Szczepana Rembowskiego, a także życiorysy dwóch kolejnych jego następców: ks. Edwina Grochowskiego oraz ks. Stanisława Botta.

KS. PRAŁ. SZCZEPAN REMBOWSKI urodził się w Łodzi w dzielnicy robotniczego Widzewa dnia 9 grudnia 1905 r. Był synem Szczepana Rembowskiego i Jadwigi z Kosmendów, którzy oprócz niego mieli jeszcze dwie córki. Ojciec pracował w Widzewskiej Manufakturze. Jego ambicją było, aby pierworodny syn mógł się uczyć.

Uczył się na ile pozwoliły środki materialne i wypadki dziejowe. Ukończył szkołę podstawową i sześć klas Gimnazjum Kazimierza Tomaszewskiego w Łodzi. Dalsza droga, to podjęcie nauki w Niższym Seminarium Duchownym w Łucku, które ukończył z wynikiem dobrym i otrzymał świadectwo dojrzałości 15 czerwca 1928 r.

Po maturze odbywa roczne przeszkolenie wojskowe. To wówczas wybór drogi życiowej wykrystalizował się ostatecznie. Przez pierwszego biskupa łódzkiego – Win-

centego Tymienieckiego zostaje wyświęcony najpierw na subdiakona, a w miesiąc później, tj. 28 sierpnia 1932 r. na diakona. Świecenia kapłańskie przyjmuje 6 sierpnia 1933 r. Swą posługę kapłańską rozpoczyna jako wikariusz w parafii świętego Stanisława Biskupa i Męczennika Rzgowie, łącząc ją z funkcją nauczyciela religii w tamtejszej szkole powszechnej.

W końcu sierpnia 1939 r. zostaje zmobilizowany i jako kapelan bierze udział w obronie Polski przed faszystowskim najeźdźcą. Po klęsce wrześniowej przedostaje się na Węgry w grudniu 1939 r., gdzie czyni starania, aby znaleźć się w organizowanym przez gen. Władysława Sikorskiego Wojsku Polskim we Francji. Etapem do celu była Chorwacja, gdzie znalazł się w pierwszych dniach maja 1940 r., aby już 12 maja 1940 r. znaleźć się we Francji i otrzymać przydział w stopniu kapitana do tworzącej się armii polskiej.

Po kapitulacji Francji przedostaje się wraz z innymi polskimi żołnierzami do Wielkiej Brytanii, gdzie rząd Polski z gen. Władysławem Sikorskim na czele odtwarza armię polską. Ksiądz kapelan Szczepan Rembowski otrzymuje przydział do Pułku Pancernego w 3 Batalionie Kawalerii Motorowej. We wrześniu 1940 r. otrzymuje od gen. Mariana Kukiela rozkaz wzięcia w opiekę duszpasterską szpitali angielskich w Szkocji oraz rodzin wojsko-

wych zamieszkałych w Peebles, Braughton i okolicy. Kolejny przydział jest związany z pracą w 16 Brygadzie Czołgów. Jeszcze przed utworzeniem II frontu i lądowaniem aliantów w Normandii pełni służbę jako starszy kapelan w I Dywizji gen. Stanisława Maczka.

Ks. kpt. Szczepan Rembowski był jednym z oficerów Pierwszej Dywizji Pancерnej pod dowództwem gen. Stanisława Maczka, eskortujących konwój z żywnością w Wilhelmshaven w Niemczech. Wówczas opiekuje się rannymi żołnierzami i na własnych plecach wynosi ich spod ostrzału. Za to poświęcenie i odwagę otrzymał Krzyż Zasługi z Mieczami i Order Virtuti Militari V klasy. Wtedy to zwrócił uwagę na łączkę przy ul. Długiej, gdzie zatrzymali się kierowcy. Pragnienie wybudowania w tym miejscu świątyni wiązało się ze ślubowaniem księdza, które złożył 20 sierpnia 1944 r., ratując rannych ze szpitala polowego we Francji.

To właśnie w bitwie pod Falaise i Chamboix ranni żołnierze, którymi znajdował się ks. Rembowski, zostali otoczeni przez II Korpus SS. Budynek płonął, Niemcy prowadzili ciągły ostrzał i wydawało się, że losy Polaków są już przesądzone. W tych dramatycznych chwilach ks. Szczepan Rembowski z ogromną wiarą i ufnością w Boże miłosierdzie błagał o ratunek i to właśnie wtedy złożył ślubowanie, że jako wotum wdzięczności za uratowanie życia swojego i żołnierzy wybuduje kościół. Pan Bóg wysłuchał jego modlitwy. Dzięki natarciu IV Kanadyjskiej Dywizji Pancерnej udało się odeprzeć ataki Niemców. Ksiądz Szczepan wiele zawdzięczał opiece Matki Bożej podczas wojny, dlatego też Ją obrał za patronkę tej parafii.

Po demobilizacji Dywizji, decyduje się na powrót do kraju i drogą morską przybywa do Szczecina w dniu 25 października 1946 r. W dwa dni później dociera do rodzinnej Łodzi.

Do realizacji swego ślubowania ks. Szczepan Rembowski przystąpił zaraz po powrocie do Ojczyzny. W grudniu 1946 r. zostaje mianowany proboszczem parafii świętego Jakuba Apostoła w Leźnicy Wielkiej.

Wówczas to w Zgierzu, z uwagi na dużą liczbę mieszkańców, pojawiła się potrzeba budowy drugiego kościoła. Ks. biskup Michał Klepacz, ówczesny ordynariusz Łódzki, 17 kwietnia 1948 r. odpowiadając na prośby wiernych erygował parafię Matki Bożej Dobrej Rady. Pamiętając o zamiarach ks. Szczepana Rembowskiego, właśnie jemu powierzył misję budowy świątyni. Ksiądz Szczepan niezwłocznie przystąpił do działania. Wystąpił do władz miasta o wyznaczenie miejsca budowy, wska-

zując na upatrzoną wcześniej łączkę. Uzyskawszy akceptację lokalizacji, nabył dom przy ul. M. Skłodowskiej-Curie 5 z przeznaczeniem na plebanię i zlecił opracowanie projektu. 23 sierpnia 1947 r. otrzymał przydział na barak z terenu lotniska w Gubinie, a następnie dzięki pomocy lotników z Leźnicy Wielkiej zorganizował transport cegły z Frankfurtu nad Odrą. Kopanie fundamentów rozpoczęto we wrześniu 1947 r., a budowa drewnianego kościoła została ukończona w kwietniu 1948 r. Poświę-

Ks. prał. Szczepan Rembowski

cenia nowego kościoła dokonał ks. bp Kazimierz Tomczak ówczesny biskup pomocniczy diecezji łódzkiej dnia 25 kwietnia 1948 r.

Był organizatorem pierwszej pieszej pielgrzymki parafialnej do sanktuarium Matki Bożej Częstochowskiej na Jasnej Górze w sierpniu 1948 r. Należy też wspomnieć o pieśni parafialnej "O Matko Boża Dobrej Rady", do której słowa i muzykę napisał ksiądz Szczepan, zaś aranżację instrumentalną – Franciszek Gust.

W dniu 20 stycznia 1949 r. papież Pius XII nadał ks. Szczepanowi Rembowskiemu tytuł prałata Jego Świątobliwości.

Ks. Szczepan Rembowski był proboszczem parafii Matki Bożej Dobrej Rady dwukrotnie: od 17 kwietnia 1948 r. do 8 grudnia 1952 r. oraz od 25 lutego 1957 r. do 4 grudnia 1962 r.

Po powrocie do Zgierza w 1957 r. ksiądz podjął starania o budowę drugiego kościoła – zamiast już wybudowanego – bardzo prostego i skromnego. Budowę rozpoczęto 7 listopada 1957 r. Wyjątkowa siła ducha tego niezwykłego proboszcza wspieranego przez wikariuszy, Radę Parafialną i wszystkich parafian sprawiły, że udało się pokonać trudności piętrowe przez ówczesne władze. Budowę wspierały dary od przyjaciół księdza z USA, Anglii, Holandii. Zakończono ją 30 września 1961 r.

24 grudnia 1961 r. podczas Pasterki odbyło się uroczyste konsekrowanie tego kościoła. Podjęty trud i zmaganie się z codziennymi przeciwnościami ukształtowały i zahartowały wspólnotę ludzi związanych z parafią.

Ks. Szczepan Rembowski po wypełnieniu swojego ślubowania przekazuje parafię zgierską – swemu następcy ks. kan. Stanisławowi Bottowi, 4 grudnia 1962 r. Tego też roku zostaje mianowany przez papieża Jana XXIII honorowym prałatem.

Przeniesiony zostaje 8 grudnia 1962 r. do parafii Matki Bożej Zwycięskiej w Łodzi, a po pewnym czasie obejmuje parafię św. Antoniego w Łodzi. I tutaj zapisuje się jako budowniczy domu parafialnego. Jednakże trudy poniesione podczas służby dla Ojczyzny i Kościoła – nad-

szarpnęły Jego siły i na własną prośbę zostaje przeniesiony na emeryturę 28 listopada 1969 r.

Rok wcześniej otrzymuje nominację na podpułkownika rezerwy, a 15 lipca 1968 roku otrzymuje Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski.

Zmarł 20 września 1972 r. i pochowany został w grobie rodzinnym w dzielnicy Zarzew w Łodzi.

KS.KAN.EDWIN GROCHOWSKI urodził się 1 stycznia

Ks. kan. Edwin Grochowski

1912 roku w Wierzchucinie Królewskim w powiecie Bydgoskim. Na kapłana został wyświęcony 29 stycznia 1938 roku w Łodzi.

Jako wikariusz pracował w parafii Czarnocin i Będków. Następnie został kapelanem w Moskulach, gdzie funkcję tę pełnił do 5 kwietnia 1939 roku. W latach

1939 – 1941 pełnił funkcję administratora w parafii w Ruścu. Od 1941 – 1945 roku pracował w Chorzęcinie. Przez kolejne dwa lata pełnił funkcję administratora w następujących parafiach: Dalików, Domaniew oraz w Budzynku.

Był też prefektem w łódzkich szkołach do roku 1949, a jednocześnie studiował na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. W latach 1949 – 1969 pracował jako referent szkolny w Kurii Biskupiej.

Od 7 września 1949 do 3 grudnia 1952 roku służył wiernym w parafii Podwyższenia Krzyża Świętego w Łodzi, a jednocześnie był kapelanem Szpitala Miejskiego *Betlejem*.

Od 15 grudnia 1952 do 20 lutego 1957 roku był administratorem parafii Matki Bożej dobrej Rady w Zgierzu, a następnie został administratorem parafii w Ozorkowie, gdzie pracował do roku 1965.

Będąc administratorem parafii Matki Bożej Dobrej Rady w Zgierzu, zabiega o budowę Kościoła jako wspólnoty wiernych. Dbał on także o świątynię, czego wyrazem było doposażanie nowo wybudowanego kościoła. Zakupił on min. Konfesjonały, a także wiele innych potrzebnych elementów wyposażenia.

Dnia 21 września 1959 roku zostaje mianowany kanonikiem honorowym Kapituły Katedralnej Łódzkiej.

Cały czas pracuje w Kurii Biskupiej, jako wizytator religii oraz referent szkolny.

W latach 1966 – 1971 pracuje jako wikariusz w parafii Najświętszego Zbawiciela w Łodzi, a następnie od 1971 do 5 września 1988 roku, jako proboszcz tejże parafii. Pełnił wtedy funkcję dziekana i wicedziekana dekanatu Łódź Zachód.

Zmarł 23 lutego 1991 roku w Łodzi. Pogrzeb odbył się na cmentarzu św. Antoniego na Mani w Łodzi.

KS.KAN.STANISŁAW BOTT urodził się 10 marca 1911 r. w Wołominie. Na kapłana został wyświęcony w Rzymie, przez kardynała F. Marchetti Selvaggiani dnia 6 czerwca 1936 roku. W 1946 roku zostaje inkardynowany do diecezji łódzkiej z zakonu ojców pasjonistów.

Początkowo pełni funkcję wikariusza i prefekta w Ozorkowie w latach 1945 – 1948, a następnie od 1948 – 1949 w Koluśkach oraz w parafii św. Anny w Łodzi.

W latach 1949 – 1953 jest administratorem w parafii w Żeroniach, a od 1953 – 1962 w parafii w Jeżowie. W 1959 roku zostaje odznaczony rokitą i mantoletem, a od 1962 jest kanonikiem honorowym Kapituły Katedralnej Łódzkiej.

Od 8 grudnia 1962 roku jest proboszczem w parafii Matki Bożej Dobrej Rady w Zgierzu. W latach 1962 – 1970 pełni funkcję wicedziekana dekanatu zgierskiego.

Ks. kan. Stanisław Bott

W czasie swego pobytu w parafii Matki Bożej Dobrej Rady w Zgierzu ks. Stanisław Bott zajął się ufundowaniem przez parafian głównego ołtarza mozaikowego z tabernakulum, a także ambony, ławek i ogrodzenia wokół kościoła. Przyszło mu już pracować w kolejnym kościele, który został wybudowany w miejsce poprzedniej świątyni.

Jego śmierć była zaskoczeniem, gdyż nastąpiła w kościele parafialnym, 27 października 1974 roku. Pochowany jest na cmentarzu Bródnowskim w Warszawie.

Po Jego śmierci obowiązki proboszcza pełnił ks. Józef Stachniak, który od października 1973 roku do sierpnia 1976 roku, był wikariuszem w tejże parafii.

Kolejni proboszczowie zostaną zaprezentowani w następnych numerach Dobrej Rady.

Ks. Tomasz Cyliński

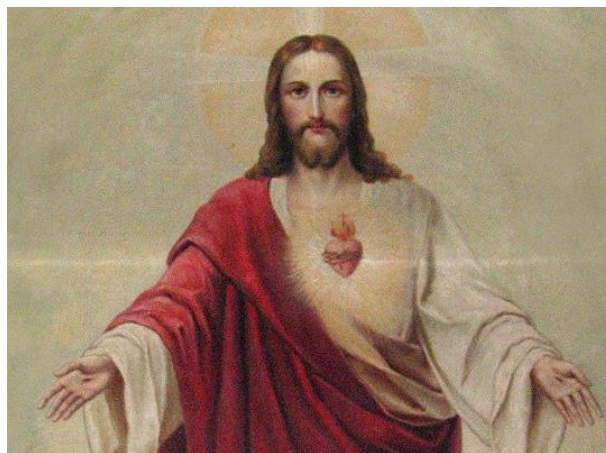
Kult Serca Pana Jezusa

W tradycji Kościoła za początek kultu Serca Jezusowego uważa się moment przebicia Bożego Serca na krzyżu. Cześć oddali Mu wówczas: Matka Boża i apostołowie. Średniowieczni mistycy łączyli kult Serca Jezusowego z nabożeństwem do Najświętszej Rany boku Jezusa. Nieznany autor poetyckiego utworu „Winy szczep mistyczny” mówi, że właśnie w tej Ranie odnalazł Serce Boże, przy którym spocznie i z którym się już nie rozstanie.

W zakonie św. Dominika Guzmana (dominikanie) odprawiano nabożeństwo do zranionego boku i Serca Pana Jezusa, a w piątek po oktawie Bożego Ciała zakonnicy odmawiali oficjum o Ranie boku Pana Jezusa. Szczególnym nabożeństwem do Serca Jezusowego wyróżniało się wielu świętych i błogosławionych a wśród nich: św. Mechtylda, św. Gertruda, św. Małgorzata z Kortony. Prekursorem kultu w Europie był polski jezuita Kacper Drużbicki, autor łacińskiego traktatu: „Meta cordium cor Jesu”. Do rozszerzenia się nabożeństwa do Serca Jezusowego doszło w XVIII w. dzięki św. Janowi Eudes i św. Małgorzacie Marii Alacoque.

Św. Jan Eudes, duchowny z XVII w. został zapamiętany głównie dzięki szerzeniu kultu Serca Pana Jezusa i Jego Matki. Napisał pracę: „Przedziwne Serce Najświętszej Matki Bożej” i rozpoczął kolejną, tym razem o Najświętszym Sercu Jezusowym. Nie została ona jednak ukończona z powodu śmierci duchownego. W dekrete o heroiczności cnót z 1903r. św. Jan Eudes jest nazwany twórcą liturgicznego kultu Serca Jezusa i Maryi.

Św. Małgorzata Maria (1647 – 1690) żyła w klasztorze Paray-le-Monial. W latach 1673 – 1675 kilkakrotnie ukazywał się jej Chrystus z sercem przebitym, opasanym cierniową koroną, otoczonym płomieniami miłości, w których centrum znajdował się krzyż. 27 grudnia 1673 r. Pan Jezus powiedział do Małgorzaty: „Moje Boskie Serce tak płonie miłością ku ludziom, że nie może dłużej utrzymać tych płomieni gorejących, zamkniętych w moim łonie. Ono pragnie rozlać je za twoim pośrednictwem i pragnie wzbogacić ludzi swoimi Bożymi skarbami.”

Podczas kolejnych objawień Pan Jezus wymienił liczne dobrodziejstwa i łaski, jakich doświadczą Jego czciciele, a także zażądał wynagrodzenia za niewdzięczność i grzechy. Piątek po oktawie Bożego Ciała Chrystus wybrał sobie na święto Jego Serca.

Obietnice, dotyczące czcicieli Jego Serca są następujące:

1. Dam im łaski, potrzebne w ich stanie;
2. Ustalę pokój w ich rodzinach;
3. Będę ich pocieszał w utrapieniach;
4. Będę ich pewną ucieczką w życiu, a szczególnie w godzinę śmierci;
5. Będę im błogosławił w ich przedsięwzięciach;
6. Grzesznicy znajdą w moim Sercu źródło i ocean miłosierdzia;
7. Dusze oziębłe staną się gorliwymi;
8. Dusze gorliwe prędko dojdą do doskonałości;
9. Będę błogosławił domom, w których wizerunek Serca mojego będzie czczony;
10. Osoby, które będą to nabożeństwo rozszerzały, będą miały imię swoje wypisane w Sercu moim;
11. Dam kapłanom dar wzruszania serc nawet najzwardzialszych;
12. W nadmiarze miłosierdzia Serca mojego przyrzekam tym wszystkim, którzy będą komunikować w pierwsze piątki miesiąca przez dziewięć miesięcy z rzędu w intencji wynagrodzenia, że miłość moja udzieli łaskę pokuty, iż nie umrą w mojej niełasce, ani bez Sakramentów świętych, a Serce moje będzie im pewną ucieczką w ostatniej godzinie życia.

Stolica Apostolska po długich i wnikliwych badaniach wprowadziła tę uroczystość do liturgii Kościoła w 1856r. 31 grudnia 1899r. papież Leon XIII oddał Sercu Jezusowemu całą Kościół i całą ludzkość.

W kulcie Serca Jezusowego Kościół podkreśla miłość Boga do ludzi i pragnie rozbudzić miłość ludzi do Boga. Istnieją różne formy czci Najświętszego Serca Jezusa. Należy do nich coroczna uroczystość obchodzona w piątek po oktawie Bożego Ciała. Sercu Jezusowemu poświęcony jest miesiąc czerwiec (nabożeństwo czerwcowe). Czci doznają wizerunki Serca Jezusowego, pod takim

wezwaniem powstało wiele świątyń (w Polsce ok. 400) i zakonów np.: Sercanki, Siostry Sacre Coeur, Siostry Urszulanki Serca Jezusa Konającego.

Nabożeństwo czerwcowe to forma zbiorowej modlitwy Kościoła. Jej inicjatorką była francuska zakonnica Aniela de Saint-Croix. W Polsce nabożeństwo to odprawiano od 1857r. w klasztorach Wizytek w Warszawie, Krakowie i Lublinie. Odbywa się ono zwykle po wieczornej Mszy św. Składa się z Adoracji Najświętszego Sakramentu oraz Litanii do Najświętszego Serca Pana Jezusa. Treść Litanii została ułożona w XVIII w. w Marsylii, aby wyłagać ratunek dla miasta nękanego zarazą. Początkowo modlitwa składała się z 26 wezwań. Obecna wersja Litanii pochodzi z XIX w. Została zatwierdzona do odmawiania publicznego przez papieża Leona XIII. On też dołączył do litanii Akt poświęcenia rodzaju ludzkiego Najświętszemu Sercu Jezusowemu. Papież Pius XI dodał Akt wynagrodzenia Sercu Jezusowemu.

Z woli samego Chrystusa nabożeństwo czerwcowe ma charakter ekspiacyjny. Jego zadaniem jest uwrażliwienie sumienia człowieka na grzech, mobilizowanie do walki ze złem, a także wynagradzanie za tych, którzy najbardziej ranią Serce Boże.

Wielkim czcicielem Serca Jezusowego był święty Jan Paweł II. W 1999 r. w Elblągu Ojciec Święty powiedział: „Cieszę się, że ta pobożna praktyka, aby codziennie w miesiącu czerwcu odmawiać albo śpiewać Litanie do Najświętszego Serca Pana Jezusa, jest w Polsce taka żywa i ciągle podtrzymywana”.

Przed nami miesiąc czerwiec – kolejna okazja, aby kontemplować wzruszający „cud Boga, który kocha Sercem człowieka” (św. Josemaria Escriva).

Będziemy mogli podczas codziennych nabożeństw oddawać swoje niespokojne, załęcznione serca Boskiemu Sercu Jezusa i prosić:

„Z krzyża boleści, o Baranku Boży
Spójrz na ziemię i usłysz wołanie:
Niech się Twe serce i dla nas otworzy
Zmiłuj się Boże, wysłuchaj nas Panie!”¹

Elżbieta Hildt

¹ks. Stanisław Pałach, *Nabożeństwo do Męki Chrystusowej w rozważaniach na każdą godzinę*, str. 19

Na zebranych w wieczniku apostołów zstąpił Duch Święty

Pięćdziesiąt dni po Zmartwychwstaniu Pańskim na zebranych w wieczniku apostołów zstąpił Duch Święty. Dokładnie tak, jak zapowiedział to Pan Jezus tuż przed Wniebowstąpieniem.

Dlaczego „Pięćdziesiątnica”?

Święto Ducha Świętego obchodzimy pięćdziesiątego dnia po Zmartwychwstaniu Pańskim. W języku liturgicznym święto Zstąpienia Ducha Świętego nazywa się z tego powodu „Pięćdziesiątnicą”.

Grecy mieli na to własne słowo – Pentecostes, czyli pięćdziesiątka. Łacina przejęła to słowo, używając „Pentecoste”. Pozostaje to nie bez znaczenia dla współczesnych katolików – cały anglosaski świat obchodzi bowiem święto zwane w tym języku Pentecost, choć po angielsku oczywiście nie oznacza to tego samego, co „pięćdziesiąt”. My mamy „Pięćdziesiątnicę”.

Skąd wzięła się alternatywna nazwa „Zielone świątki”?

Pięćdziesiątnica przypada w Polsce w okresie najpiękniejszego, najbujniejszego rozkwitu przyrody – świę-

to to obchodzimy bowiem zwykle na przełomie maja i czerwca. Różne regiony Polski dopracowały się nieco odmiennego obyczaju zielonoświątkowego, ale wszystkie łączyło uwypuklenie radości z długo oczekiwanego, „zielonego” okresu w roku. Wieńce w ten dzień zdobiły głowy dziewcząt, ludność wiejska w święto to urządzała

też liczne zabawy, oczywiście na zielonym tonie przyrody.

W zależności od regionu Polski „Zielone Świątki” nazywane były dawniej również Sobótkami (południowa Polska) lub Palinockami (Podlasie). Co ciekawe, tradycja Zielonych Świątek przetrwała również w Dolnej Saksonii

(Pfungstbaumpflanzen) oraz na zachodniej Ukrainie.

To jedna z trzech najważniejszych uroczystości w Roku Liturgicznym!

Trzy największe uroczystości roku kościelnego są poświęcone trzem Osobom Trójcy Przenajświętszej: Boże Narodzenie jest świętem Boga Ojca, bo świętem Ojcostwa Bożego – Ojciec Przedwieczny zsyła Syna swego

Jednorodzonego na ziemię, by grzeszną ludzkość odkupił. Wielkanoc jest świętem Boga Syna, który po męce i śmierci krzyżowej uwieńczył dzieło Odkupienia chwalebny Zmartwychwstaniem.

Zielone Świątki wreszcie są świętem trzeciej Osoby boskiej, Ducha Świętego, którego Ojciec i Syn zsyłają na świat, aby to, co Ojciec stworzył, a Syn odkupił, zostało utwierdzone i poświęcone przez Niego.

Przed wojną traktowano Święto Ducha Świętego jak Boże Narodzenie i Wielkanoc

Przed wojną Zielone Świątki – podobnie jak Boże Narodzenie i Wielkanoc – były świętami dwudniowymi. Drugi dzień (jako dzień wolny) usunęli komuniści. Po 1989 r. nie było woli, by do dobrych tradycji powrócić.

Reforma liturgii po Soborze Watykańskim II sprawiała natomiast, że z kalendarza kościelnego zniknęła oktawa Zesłania Ducha Świętego. Dziś zawsze obchodzimy Pięćdziesiątnicę de facto 49 dni po Zmartwychwstaniu – jest to bowiem święto niedzielne – Niedziela Zesłania Ducha Świętego.

Jak Pismo Święte przedstawia Zesłanie Ducha Świętego?

Dla przypomnienia, Dzieje Apostolskie podają, że: „Kiedy nadszedł wreszcie dzień Pięćdziesiątnicy, znajdowali się wszyscy razem na tym samym miejscu. Nagle dał się słyszeć z nieba szum, jakby uderzenie gwałtownego wiatru, i napełnił cały dom, w którym przebywali. Ukazały się im też języki jakby z ognia, które się rozdzieliły, i na każdym z nich spoczął jeden. I wszyscy zostali napełnieni Duchem Świętym, i zaczęli mówić obcymi językami, tak jak im Duch pozwalał mówić” (Dz 2, 1-4).

Ludzie zgromadzeni przed wieczernikiem uważali początkowo, że apostołowie upoiли się winem! Wszedł do nich święty Piotr i ogłosił im Jezusa Chrystusa. Mowa ta, nawróciła naraz trzy tysiące ludzi! „Pokutę czyńcie, a niech ochrzczony będzie każdy z was w Imię Jezusa Chrystusa... a weźmiecie dar Ducha Świętego” – rzekł do nich.

Wiatr i ogień to symbol działania Trzeciej Osoby Bożej. Nad głowami Apostołów ukazały się języki ognia, który oświeca i rozgrzewa. Tak oświecające działanie ma łaska Ducha Świętego, dawcy bezcennych darów. Dzięki tym darom kształtujemy siebie na obraz i podobieństwo Boga. Wszystkie te skarby może otrzymać każdy z nas,

jeżeli w swym sercu stworzy odpowiednią atmosferę i otworzy się na działanie Ducha Świętego.

Data Zielonych Świątek zależy od Wielkanocy. Już od II wieku obchodziło się je w 49 dniu po Zmartwychwstaniu (gdy wliczymy Wielkanoc będzie to dzień 50 – stąd pochodzi nazwa Pięćdziesiątnicy) – a więc jest to dzień między 10 maja a 14 czerwca.

Tego dnia narodził się Kościół

Według wielu pisarzy katolickich Pięćdziesiątnica jest niczym innym jak dniem narodzin Kościoła. Wspomniane trzy tysiące nawróconych rozmnożyły się z zadziwiającą prędkością. Nie musiało minąć pięćdziesiąt lat od dnia pięćdziesiątnicy, by w każdym zakątku znanego wówczas człowiekowi świata, usłyszano święte imię Jezusa Chrystusa.

Święty Jan Paweł II pisał, że choć Kościół narodził się na krzyżu w Wielki Piątek, trwał w ukryciu. Swoje narodziny postanowił ujawnić światu właśnie pięćdziesiąt dni później. Tego dnia – po ludzku – narodził się dla całego świata.

Niech zstąpi Duch Twój – wołanie w wigilię Zesłania

Wielu katolików doskonale pamięta słowa Jana Pawła II z jego pierwszej pielgrzymki do ojczyzny, wypowiedziane w Warszawie. Papież wołał wówczas: *Niech zstąpi Duch Twój! Niech zstąpi Duch Twój! I odnowi oblicze ziemi. Tej Ziemi!* Telewizje i portale internetowe pokazywały nam ten moment tysiące razy, potrafimy nawet zaintonować go, tak jak Ojciec Święty. Ale czy pamiętamy, że słowa te – które z pewnością znacznie przyczyniły się do zmiany polskiej rzeczywistości – wypowiedziane były właśnie w wigilię Pięćdziesiątnicy?

Tuż przed tymi słowami Jan Paweł II mówił: *I wołam, ja, syn polskiej ziemi, a zarazem ja: Jan Paweł II papież, wołam z całej głębi tego tysiąclecia, wołam w przeddzień święta Zesłania, wołam wraz z wami wszystkimi:*

Niech zstąpi Duch Twój!

Niech zstąpi Duch Twój!

I odnowi oblicze ziemi.

Tej Ziemi!

Amen.

Źródło: *sanctus.pl, brewiarz.pl, S. Maria Renata, Vivere cum Ecclesia VI - Zielone Świątki, Katechizm Kościoła Katolickiego*

**Zebrała i opracowała
Marianna Strugińska - Felczyńska**

Marnotrawni

Istotą rekolekcji jest powrót do pierwotnej gorliwości. W codziennym zgiełku szybkich rozmów i płytkich pytań zapominamy o rzeczach ważnych. Czas, który po-

święcamy na autorefleksję skłania nas do intelektualnego i duchowego ożywienia. Tak też było w przypadku naszych szkolnych rekolekcji.

Co ciekawe, dwa z trzech dni odbyły się w budynku szkoły. Pozwoliło to na sprawniejszą organizację. Szybsze jest przejście do sali gimnastycznej, niż podróż do kościoła, podczas której poło-
wa uczniów ginie w ogromnym labiryncie rozległego miasta Zgierza. Właściwie każdy mógł przyjść. Zaskakującą jest fakt, że część osób wolała siedzieć na lekcjach. Racjonalizm i swoisty epikureizm zatem, w tym przypadku był skupiony w sali gimnastycznej. Rekolekcje prowadził ks. Przemysław Góra, znany w katolickim środowisku akademickim.

W pierwszy dzień po kilku słowach wstępu ksiądz rekolekcionista oddał głos utytułowanemu zawodnikowi judo, Aleksandrowi Becie. Ten sporo opowiadał o swojej karierze i o jej związku z Bogiem. Nie mówił o cudownych Boskich interwencjach, mistycznych siłach, ale o stopniowym rozwoju i drodze do wiary, która była jego motywacją do życiowych sukcesów. Pozwoliła mu też odnaleźć sens, szukał go będąc zdezorientowanym we współczesnym chaotycznym świecie.

Z kolei drugi dzień był poświęcony żłui i przebaczeniu, tym razem mówił już ksiądz Przemysław. W swojej nauce skupił się na destrukcyjnej roli jednego z siedmiu grzechów głównych – pychy. Piętnowanie *hybris* jest obecne

w każdej etyce, każdy też system moralny posiada pojęcie dobra i zła. Natomiast tylko w chrześcijańskim *credo* Bóg przebacza zło – wybacza grzechy, inaczej mówiąc: wymazuje je. Toteż odbył się sakrament pokuty i pojednania – przygotowanie do nadchodzącej Mszy Świętej.

Zwieńczeniem naszych rekolekcji była oczywiście Eucharystia w dzień trzeci. Ksiądz mówił wówczas o przyszłości. I o tym, że – o ile można tak to ująć – wiara jest dobrą inwestycją. Jest w tym sporo racji, bo przekonanie o słuszności, sensie, właściwej drodze pozwala nam w ogóle

nią podążać. Zachęcił też słuchaczy do własnego poszukiwania Boga, refleksji i przemyśleń na Jego temat. Doszło również do symbolicznego przekazania krzyża w ręce naszej szanownej Pani Dyrektor. Symbolicznego, bo wkrótce mają one pojawić się w naszych salach.

Podsumowując całość rekolekcji. Zaletą retoryki zarówno księdza Przemysława Góry jak i zaproszonego Alka była wiarygodność i autentyczna wiara w to co mówili. Forma przekazu była wyważona, odpowiednia do podejmowanych tematów. Miejmy nadzieje, że rekolekcje zrodzą dobre owoce i chociaż przez chwilę skłonią do przemyśleń głębszych, niż kartkówka w przyszłym tygodniu.

Adam Kubicki
uczeń ZS nr 1 im J.S. Cezaka w Zgierzu

Konkurs papieski

Konkurs Papieski, przeznaczony dla uczniów wszystkich typów szkół ponadpodstawowych oraz ponadgimnazjalnych. Organizowany jest przez Fundację „Instytut Tertio Millennio” już po raz czternasty. Co roku bierze w nim udział kilka tysięcy osób z całej Polski, które zgłębiają wiedzę o życiu i nauczaniu Jana Pawła II, rozwiązując testy, czytając książki, pisząc eseje i broniąc swoich opinii przed jury konkursowym. W tym roku tematem konkursu jest szeroko rozumiany „pokój”, zarówno ten osobisty, jak narodowy i światowy oraz idee promowane przez Jana Pawła II: solidarność społeczna, mądrze rozumiany patriotyzm oraz głębokie pojednanie między ludźmi i między narodami.

Celem Konkursu jest kształtowanie postaw społecznych, obywatelskich i patriotycznych wśród młodzieży, a

przez to pobudzanie do czynnego udziału w kreowaniu otaczającej rzeczywistości.

Główną nagrodą dla zwycięzców każdego z dziewięciu regionów Polski jest wyjazd do pięknego, pełnego historii Rzymu oraz indeksy na kierunki filozofia i teologia na wybranych polskich uczelniach: Katolickim Uniwersytecie Lubelskim Papieskim Wydziale Teologicznym we Wrocławiu, Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego, Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu, Uniwersytecie Papieskim Jana Pawła II w Krakowie, Uniwersytecie Śląskim. W tym roku nagrodę specjalną ufundowała także Małżonka Prezydenta Rzeczypospolitej Agata Kornhauser-Duda. Dla finalistów przewidziane są także liczne nagrody książkowe.

Pierwszy etap konkursu rusza już 12 lutego 2018 roku i trwać będzie przez cały miesiąc. Aby wziąć w nim udział wystarczy zarejestrować się jako uczestnik na stronie: konkurspapierki.pl oraz rozwiązać krótki test online. Wszyscy uczniowie, którzy odpowiedzą poprawnie na ponad połowę z 20 zadanych pytań zakwalifikują się do etapu drugiego, który przeprowadzony będzie 19 marca 2018 roku. W tym samym czasie wszyscy uczestnicy rozwiążą trudny test wielokrotnego wyboru. Osoby, które przejdą do trzeciego etapu konkursowych zmaganiń dostaną kolejne zadanie – napisanie eseju na jeden z podanych przez organizatorów tematów. Najlepsi będą

przygotowywać się do wystąpień publicznych, uczyć sztuki argumentacji i logicznego myślenia, by ostatecznie bronić swojej pracy na regionalnych finałach konkursu, które odbędą się 19 maja 2018 roku w dziewięciu miastach: Gdańsku, Krakowie, Katowicach, Lublinie, Łodzi, Poznaniu, Toruniu, Warszawie i Wrocławiu.

Do udziału w powyższym konkursie z Zespołu Szkół im. J. S. Cezaka zgłosili się następujący uczniowie: Karolina Olszewska z klasy I TCT, Jacek Graczyk, Zuzanna Pabich, Adrian Przybylak z klasy II T, Paulina Frątczak, Natalia Kacprzak z klasy III TE oraz Daniel Rzepka z klasy III LO.

Ks. Tomasz Cyliński

Laureat nagrody „Mater Verbi”

Maria Rogala otrzymała z rąk Metropolity Łódzkiego Ks. Arcybiskupa Grzegorza Rysia nagrodę „Mater Verbi”. Pani Maria Rogala jest emerytowanym nauczycielem matematyki, była wykładowcą na Politechnice Łódzkiej, nauczycielem w szkole ponadgimnazjalnej. Laureatka jest także Członkiem Parafialnego Oddziału Akcji Katolickiej, oraz Zarządu POAK przy parafii Matki Bożej Dobrej Rady w Zgierzu. Maria Rogala od 12 lat pomaga dzieciom w nauce matematyki, oraz w prowadzeniu Świątlicy Środowiskowej przy parafii pw. Matki Bożej Dobrej Rady w Zgierzu. Swoim świadectwem życia stanowi wzór chrześcijanina.

Agnieszka Paszkowska

Akcja Katolicka u swojego Patrona – Św. Wojciecha

Przedstawiciele Akcji Katolickiej wzięli udział w gnieźnieńskich uroczystościach ku czci Św. Wojciecha Patrona Polski i Akcji Katolickiej.

Sztandary Akcji Katolickiej powiewały w uroczystej procesji z relikwiami św. Wojciecha i innych polskich świętych i błogosławionych przemierzającej ulicami miasta z kościoła pw. Św. Michała na Wzgórze Lecha gdzie sprawowano uroczystą Eucharystię nawiązującą także do 100. rocznicy odzyskania przez Polskę niepodległości oraz kończącą jednocześnie obchody 600. lecia Prymasostwa w Polsce.

Sumie odpustowej koncelebrowanej przez biskupów z Polski i zagranicy przewodniczył legat papieski kard. Vincent Nichols, Prymas Anglii i Walii.

Legat papieski tak mówił o Świętym Wojciechu: „W osobie Waszego wielkiego świętego Patrona widzimy, jak odważne głoszenie Ewangelii, które jest i naszym

zadaniem, ukoronowane zostało najwyższym świadectwem przelania męczeńskiej krwi”

Na koniec, przekazując papieskie pozdrowienie i przypominając o honorowym pierwszeństwie Prymasa Polski, zacytował słowa papieża Benedykta XVI, który pisał: „Honorowy tytuł Prymasa Polski jest znakiem wiel-

kiego szacunku i wielkiego znaczenia dla narodu polskiego. Jest to znak jedności dla polskich katolików”.

Delegacja Akcji Katolickiej skorzystała z gościny Prymasa Polski zwiedzając dom arcybiskupów gnieźnieńskich.

Za www.KIAK Agnieszka Paszkowska

Z życia parafii

W dniu **9 czerwca 2018 roku** zapraszamy na ogólnopolską pielgrzymkę Akcji Katolickiej na Jasną Górę. W tym roku pod hasłem „Z Maryją w służbie Bogu i Ojczyźnie”. Początek godz. 11.00 - katedra w Częstochowie, 12.00 - przejście na Jasną Górę, godz. 13.00 - Msza Święta na Szczycie Jasnogórskim. Bliższe informacje w kancelarii parafialnej.

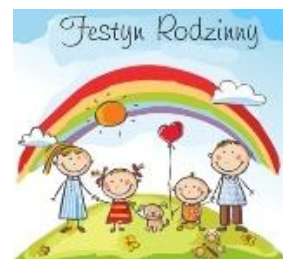

31 maja - **Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Pańskiej** - Boże Ciało.
Msza Święta o godz. 10.00 i procesja z Najświętszym Sakramentem.
Zapraszamy do wspólnego radosnego spędzania czasu.

11 czerwca o godz. 18.00 Msza Święta pod przewodnictwem Ireneusza Pękalskiego i bierzmowanie młodzieży z klas III gimnazjalnych.

13 maja - **Archidiecezjalna pielgrzymka do Parzna**, organizowana każdego roku z okazji rocznicy urodzin Czcigodnej Sługi Bożej Wandy Malczewskiej, odbędzie się w niedzielę 13 maja. O godz. 16.00 Msza św. pod przewodnictwem Ks. Bpa Marka Marcza, po której nastąpią modlitwy w krypcie w intencji beatyfikacji Czcigodnej Sługi Bożej Wandy Malczewskiej. W tym roku w sposób szczególny do udziału w pielgrzymce zaproszone są parafialne i szkolne grupy synodalne.

Już po raz kolejny w naszej parafii organizowany jest Parafialny Festyn Rodzinny. Odbędzie się 10 czerwca br. Rozpocznie się o godzinie 14.00. Jest to wspaniała impreza dla całych rodzin, pełna atrakcji dla każdego. Zapraszamy do spędzenia wspólnego i radosnego spędzenia czasu. Jak zwykle będą występy i wiele atrakcji. Sponsorzy nagród mile widziani. Wzorem lat ubiegłych młodzież organizuje kwestę na cele organizacyjne

Z okazji zacnego jubileuszu - 30 lecia **Święceń** Kapłańskich
Arcybiskupa Grzegorza Rysia

Najdostojniejszy Księżu Arcybiskupie Grzegorzu, z okazji 30 rocznicy przyjęcia Święceń Kapłańskich, przyjmij serdeczne życzenia. Życzymy Ci wielkiej radości z każdego dnia kapłańskiej służby, Bożego Błogosławieństwa, obfitości darów, siły i wytrwałości w trudach codziennej posługi pasterskiej.

Mocy Ducha Świętego, który nieustannie porywa serca do króczenia drogą świętości; wiary, która pozwala pokonywać trudności; nadziei, która nie zawodzi i miłości, która wszystko zwycięża. Niech Twój Święty patron wstawia się za Tobą i pomaga prowadzić drogą wierności Panu współczesny Kościół łódzki oraz kształtować serca kapłanów.

Życzą Parafianie MBDR w Zgierzu z Duszpasterzami

Z ksiąg parafialnych:

Odeszli do wieczności

Jadwiga Dynowska (ur.1948)	Marianna Jankowska (ur.1938)	Henryka Banasiak (ur.1930)
Teresa Winkler (ur.1956)	Irena Żytkiewicz (ur.1935)	Zofia Wiktorowska (ur.1927)
Krystyna Gawkowska (ur.1938)	Alicja Błaszczuk (ur.1940)	Jan Terenowicz (ur.1937)
Kazimierz Jasina (ur.1933)	Teresa Binkowska (ur.1932)	Jan Wasiak (ur.1949)
Stanisław Dudek (ur.1934)	Grzegorz Skotarek (ur.1959)	Tadeusz Kaźmierczak (ur.1958)
Jerzy Lewandowski (ur.1946)		

Módlmy się za zmarłych, aby przez Boże miłosierdzie weszli do chwaly życia wiecznego

Sakrament chrztu otrzymali

Maria Rudnicka	Hanna Aniela Rogalska	Paulina Patrycja Gałamon
Marcelina Młynarczyk	Nadia Józwiak	Anastazja Kłys
Szymon Mateusz Waclawiak	Wiktoria Milena Rypiewicz	Wiktor Mardofel
Gabriela Konwińska	Jakub Leonard Kaźmierczak	Zuzanna Lidia Filipczak
Antoni Ignacy Kaźmierczak	Mikołaj Mękowski	Kajetan Gawryszczak
Amelia Gorąca	Nikoła Matusiak	Bartłomiej Kaźmierczak
Antoni Krzysztof Borowski-Poluszczyk	Julia Helena Przybył	Maciej Albin Przybył

Sakrament małżeństwa zawarli

Natalia Budzyńska i Daniel Błaszczuk
Martyna Szulc i Marcin Beczkowski
Monika Lis i Marcin Cierniak
Aleksandra Będzierska i Łukasz Mazurek

Z ksiąg parafialnych opracowała: Katarzyna Dąbrowska

Kancelaria Parafialna czynna od poniedziałku do piątku w godz.; 9: 00– 11: 00 oraz 15:00– 16:30; Tel: 42 /716-27-65

Wydawca: Parafia Matki Boskiej Dobrej Rady w Zgierzu, 95-100 Zgierz ul. M. Skłodowskiej – Curie 3
Redakcja: Ks. Kan. dr Andrzej Blewiński – Proboszcz Parafii; redaktor: Ks. dr Tomasz Cyliński przy współpracy z członkami i sympatykami Akcji Katolickiej.

Nr konta parafialnego: Bank Spółdzielczy w Zgierzu **36 8783 0004 0015 6097 2000 0001**

Nr konta Świetlicy Środowiskowej: Bank Spółdzielczy w Zgierzu **34 8783 0004 0015 8932 2000 0001**

Za wszelkie wpłaty na rzecz parafii i Świetlicy Środowiskowej składamy serdeczne Bóg zapłać

www.mbrd.archidiecezja.lodz.pl e-mail: gazeta.dobrarada@gmail.com

*Redakcja zastrzega sobie prawo do opracowania redakcyjnego tekstów oraz prawo do korekty stylistycznej i ortograficznej.
Zespół Redakcyjny „Dobra Rada”: Marianna Strugińska-Felczyńska, Agnieszka Paszkowska, Elżbieta Hildt, Katarzyna Wieczorek.
Składanie gazetki: Agnieszka Paszkowska, Marianna Strugińska-Felczyńska, ks. Tomasz Cyliński.*

Zdjęcia: Marianna Strugińska-Felczyńska

Dystrybutor: Marek Cylke

Drukarnia, Wydawnictwo Muzyczne i Poligraficzne
ul. Wersalska 54, 91-212 Łódź, Poland
www.merakel.pl www.merakel.com.pl